

Nhật Ký của Một Sinh Viên Làm Việc tại Nhà Xác

Một nữ sinh viên Mỹ đã quyết định làm nhân viên nhà xác kể từ khi dịch covid-19 bùng phát. Cũng từ đây cô gái đã viết vào nhật ký những gì đã xảy ra trong suốt hơn 1 tháng làm việc.

Mariel Sander đã chia sẻ với New York Times về một tháng làm việc trong một nhà xác bệnh viện ở Brooklyn, New York.

Ngày 14/4, Sander bắt đầu công việc. Đây cũng là lần đầu tiên cô tới một nhà xác nằm dưới tầng hầm bệnh viện. Căn phòng, vốn chỉ có sức chứa khoảng hơn 10 thi thể, bây giờ là nơi lưu trữ gần 90 thi thể. 2 xe đông lạnh đã đậu sẵn bên ngoài bệnh viện để làm nhà xác tạm thời. Các y tá đặt thi thể vào trong một túi màu trắng. Các nhân viên nhà xác kiểm tra cổ tay của thi thể và viết tên của họ ở bên ngoài túi. Cách làm này giúp các nhân viên tang lễ không chọn nhầm thi thể.

Sander từng được đào tạo là kỹ thuật viên y tế khẩn cấp, do vậy cô biết với những thi thể to lớn hơn, cô phải vác từ chân, chứ không phải từ lưng. Tuy nhiên, Sander vác túi xác sai cách khiến nó bị rách. Cô phải học cách để khắc phục sự chuyện này. Trong một số trường hợp, cồng được dùng để chuyển thi thể nhưng kỹ thuật viên nhà xác đã làm rơi túi xuống đất, khiến nước chảy ra sàn nhà. Sander sợ hãi chứng kiến cảnh tượng đó và lo ngại chính cô sẽ bị nhiễm virus. Kết thúc ngày làm việc vào 7 giờ tối, Sander bật khóc.

"Giấc mơ kỳ lạ"

Ngày 16/4, Sander phải đứng một mình trong xe đông lạnh. Đó là một nơi tối tăm và Sander chỉ cầm trên tay một chiếc đèn pin. Đột nhiên, Sander nhìn thấy mặt của một người đàn ông nằm bên trong túi xác hé mở. Tim cô như ngừng đập. Sander phải tự nói lớn tiếng để giữ bình tĩnh. Cô cảm thấy như mình bị "nuốt" bởi hàng chục thi thể vây quanh.

Ngày 21/4, Sander tới chuyển một thi thể thì gặp con trai của bệnh nhân đã qua đời. Anh này bình tĩnh giúp nhân viên nhà xác chuyển thi thể của cha lên cồng. Sander ngạc nhiên với đôi tay cứng cỏi của người con trai lúc đó. Sander nhận ra rằng mỗi thi thể đều thuộc về một gia đình nào đó. Cô quyết định kìm nén cảm xúc cá nhân để tập trung làm việc.

Sau những ngày làm việc tại nhà xác, Sander ngủ không ngon giấc. Cô thường nghĩ về những người đã chết. Cô bị đau phía dưới lưng: công việc nâng thi thể từ giá đỡ thấp trong xe đông lạnh không dễ dàng tí nào. Mỗi khi đẩy cồng qua những hành lang quanh co hay chỗ dốc, cô thường va vào tường.

Việc các thi thể phải nằm trong nhà xác từ 3-4 tuần bây giờ là chuyện bình thường. Trước khi dịch bùng phát, quá trình lưu trữ chỉ mất trung bình từ 2-3 ngày. Các nhà tang lễ cũng quá tải tới mức họ phải từ chối các gia đình có nhu cầu thuê dịch vụ.

Ngoài việc sử dụng xe đông lạnh, bệnh viện nơi Sander làm việc g tìm cách làm chậm đi quá trình phân hủy bằng cách đặt khăn trải giường cuộn tròn bên dưới đầu các thi thể. Việc giữ đầu cao hơn ngăn tình trạng mặt thi thể bị đỏ, từ đó giúp gia đình dễ nhận diện người thân hơn.

Có những ngày Sander phải chuyển liên tục tới 6 thi thể một lúc. Cô đã đề nghị chồng các thi thể lên nhau nhưng bệnh viện không đồng ý, cho rằng việc xếp chồng lên nhau như vậy sẽ làm gia đình của những thi thể bị đặt ở dưới không bằng lòng.

Trước khi dịch xảy ra, trung bình có khoảng 40-50 người chết tại bệnh viện trong 1 tháng. Tuy nhiên, con số này đã tăng **lên gấp 7 lần** vào tháng 4 năm nay. Sander cảm thấy xúc động mạnh khi chứng kiến cảnh người thân của đồng nghiệp với cô chết và cô nghĩ trong đầu, "*Rất có thể sắp tới đó sẽ là cha mẹ hoặc chị gái của tôi*", Sander nói. Khi chỉ có 2-3 người chết trong một ngày, Sander cảm thấy may mắn. Tới ngày 6/5, tình hình tại bệnh viện trở nên khá hơn. Sander thấy có những giường trống trong phòng cấp cứu, nhóm nhân viên nhà xác nghe nhạc và dạy nhau nhảy đầm.

Sander đã gọi cho mẹ cô để kể về “giấc mơ kỳ lạ” mà cô đã trải qua trong một tháng qua làm việc trong nhà xác và chạm trán với những người đã chết.

Đến 15/5 là ngày làm việc cuối cùng của Sander, chỉ còn 9 thi thể trong nhà xác, và bệnh viện cũng chỉ còn giữ lại 1 xe đông lạnh.